

ملاحظات طراحی فضای باز برای کودکان اوتیسم با هدف افزایش ارتباط با طبیعت

زهرا درویشان^{۱*}، کیانوش ناصرالمعمار^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد گروه معماری، واحد قزوین، دانشگاه آزاد اسلامی، قزوین، ایران (ida.darvishan@gmail.com).

۲- استادیار گروه معماری، واحد قزوین، دانشگاه آزاد اسلامی، قزوین، ایران (kiamemar@yahoo.com).

چکیده

اوتیسم نوعی اختلال رشدی از نوع روابط اجتماعی است که با رفتارهای ارتباطی و کلامی غیر طبیعی مشخص میشود. مشکلات و ناتوانی های ناشی از طیف اوتیسم، از جمله اختلال در سیستم حسی، عدم توانایی پاسخ گویی به محیط و سازگاری محیطی همراه همیشگی این افراد هستند. اما میتوان با انجام مداخلات درمانی و آموزشی در دوران کودکی، زمینه لازم جهت پیشرفت و شکوفایی آنها در دوران بزرگسالی را فراهم نمود. گرچه هنوز علل و روش درمان اوتیسم کاملاً شناخته نشده است، اما درمان های زود به هنگام دارای اهمیت فوق العاده ای می باشند. باتوجه به افزایش قابل ملاحظه این کودکان، اکنون بیشتر از همیشه نیازمند اهمیت دادن به بهبود سلامت اجتماعی و تعاملات حسی آنها هستیم و از این رو می توانیم افزایش معنی داری به زندگی روزمره آنها ببخشیم. روش های درمانی متنوعی برای افزایش توانایی این کودکان پیشنهاد شده است که اکثراً در محیط های بسته آموزشی صورت میگیرند و این کودکان را از مزیت های استفاده از فضاهای بیرونی محروم میگرداند. درواقع تحقیقات اخیر نشان میدهد، فضاهای باز تاثیرات مثبت و بسزایی در بهبود و پیشرفت مهارت های ارتباطی کودکان دارند که این شامل کودکان مبتلا به نیازهای خاص نیز میشود. در این پژوهش با استفاده از روش توصیفی-تحلیلی به بررسی ملاحظات طراحی برای کودکان اوتیسم با هدف افزایش ارتباط با طبیعت در جهت توسعه و بهبود مهارتهای ارتباطی و اجتماعی آنان پرداخته شده است.

واژه های کلیدی: اوتیسم، ملاحظات طراحی، کودک، ارتباط با طبیعت، معماری

^۱ این مقاله مستخرج از پایان نامه (طراحی مرکز آموزشی- تفریحی کودکان اوتیسم با هدف افزایش ارتباط با طبیعت)، دانشجوی کارشناسی ارشد رشته مهندسی معماری از دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین به راهنمایی دکتر کیانوش ناصرالمعمار می باشد.